

СКЪПА ЕЙВА

DEAR AVA

Copyright © 2020 by Ilsa Madden-Mills
All rights reserved.

- © Цветана Генчева, *превод от английски*
- © Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*
- © Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3609-4

СКЪПА ЕЙВА

Илса Магън-Милс

Превод от английски:
Цветана Генчева

Посвещение

За всяка Ейва на света.
Нека огънят ти бляскаво пламти
и се разгаря.

Тематична песен: „Небостъргач“ на Деми Ловато

ОТ АВТОРА

**Книгата не се препоръчва
за лица под 18 години.**

1.

Ейва

Трета година

Косата ми е паднала над лицето и аз я отмятам, сърцето ми препуска и блъска, очите ми опипват ококорено мрака. Въздухът е студен, ранната зима щипе и пропъжда есента.

Къде се намирам?

Опитвам се да си спомня и ясно виждам пътя, който ме доведе сред тези дървета, тесен, набразден, почти не може да се нарече път, просто пътека, използвана от трактори, атевета и автомобили с качествено предно окачване.

Без значение по кой път поемеш, дали е красив или грозен, труден или лек, навиран или с вдълбани коловози – това е твоят път. Важното е как ще го завършиш.

Това ми каза една от монахините веднъж, но така и не мога да си спомня защо – чакай, господи, главата ме боли, сякаш някой е взел чук и ме е халосал.

Примигвам, преглъщам и се опитвам да се съсредоточа, опитвам се да наложа на болката да спре.

Къде се намирам?

Висок, остър звук се разнася в нощта и трепвам, осъзнавам, че аз издавам странния шум. Потрепервам от този зловещ вой и спирам, поемам си дъх, след това се опитвам да се изправа и съскам от усилие. Отказвам се, когато болката разкъсва долната част на тялото ми. Там има нещо, което ме разяжда...

Майната му. Просто ще си лежа.

Намирам се сред висока трева, позната, дишам бавно, ориентирам се, докато гледам към обсипаното със звезди небе и търся отговори. Луната е кръгла, ярка, осветява високите борове, извисили се над мен, клоните им прошумоляват при всеки порив на вятъра и те, също като призрачни ръце, потриват пръсти. Докато наблюдавам бавните движения, си припомням ужасна вълшебна приказка на Братя Грим, в която малко момиченце навлиза в омагьосана гора, за да бере цветя, и там я поглъща чудовище.

Затварям очи.

Отварям ги отново.

Това не е омагьосана гора, но определено е гора.

Как се озовах тук?

Извивам глава и виждам жаравата от нисък огън да хвърля искри на няколко метра от мен на открита поляна. Образи танцуват в главата ми – аз съм край огъня, смея се, танцувам, пия...

Поемам си рязко дъх, когато ме пронизва нов спомен и аз го пропъждам. *Просто не съм готова.* Ръцете ми се захващат за пръстта и влажните листа под мен. Дрехите ми са мръсни. Добре поне че не бях с униформата на мажоретка в червено и бяло. Не, беше ми останало време да си сложа минипола и син потник с рязана дантела на

деколтетото, „свършено отива на очите ми“, както изтъркна Пайпър, макар тя да ми каза да не... какво? Какво ми каза да не правя?

Нова болка се завихря в главата ми и аз се мръщя, преглъщам конвулсивно, за да събера малко влага в устата.

Насочвам вниманието си към полянката.

Преди да попадна в гората, там имаше парти, биреното парти в петък вечерта след футболния мач. Да. По едно време около поляната се бяха събрали автомобили, имаше хора, музика. Момчетата бяха все още в екипите си, някои по дънки и тениски с надписи, красиви момичета, наконтени в скъпи дрехи, каквито не мога да си позволя, накичени, с обувки, каквито никога няма да имам...

Сега е празно.

Облизвам сухите си напукани устни и стомахът ми се преобръща. Надига се горчилка. Не съм сигурна как обърканият ми мозък разбира, че съм отровена, но това е сигурно и тялото ми иска да се прочисти.

Само че ми е толкова трудно да помръдна, изтощена съм, изранена и ако само затворя очи и се унеса...

Вятърът отново появява, разнася се глас на бухал. Нещо вие в далечината – или куче, или койот.

Със сигурност не е вълк, напомням си аз. Та това са селските райони на Тенеси, не е Аляска.

Тялото ми потръпва в знак на несъгласие. *Няма значение! Махай се от това ужасно място!*

Само че съм толкова уморена и немощна, че ако поспя малко и се събудя бързо, това ще се окаже просто един кошмар...

Призрачните пръсти на дърветата се докосват отново и аз отварям очи, будя се напълно, насилвам се да остана в съзнание.

Сядам и подпирам гръб на дървото зад мен. Поредица от картини се роят в ума ми: двете с Джолина се приготвяме за партито у тях, а аз се чувствам нервна, защото съм заобиколена от разкоша на огромната ѝ къща, след това пристигаме на партито на поляната в черния ѝ рейндж роувър. Пиехме шотове уиски „Файърбол“, преди да се присъединим към останалите. Тя ми предложи, рубиненочервените ѝ устни се усмихваха, аз поех предпазливо, тъй като имах нужда от смелост за първото си бирено парти. Тези хора не бяха като мен, не ме познаваха *истински* освен като момичето на Чанс. Те са Акулите на частното училище „Камдън“, богати, популярни и до голяма степен гадове, с изключение на Чанс. Те властват в училището. Те решават кой да ходи на партита. Те решават дали си достатъчно добър.

Притискам пръсти към челото си. Нокс Грейсън, куотърбек и лидер на Акулите, беше първият човек, когото видях, когато отидохме край огъня, прегърнал... Тони? Да. Със златистокестенява коса като слънце. Тя не е просто хубава; тя е красива, загърната в богатство и чувство на превъзходство – *о, по дяволите, забрави я*. Тя дори не знае името ми. Образът му, този на Нокс, се застоява... дългият, грозен белег, който се спуска от дясното слепоочие, минава по хлътнатината на бузата, прорязва горната устна. Дяволът. Хадес. Наричам го така понякога, преди да го изтласкам от мислите си и да го заключа на сигурно място. Подсъзнанието ми винаги ми е нашепвало да бягам, когато го видя в коридора, да полетя така, сякаш палещите ветрове на ада ме следват.

Той ме наблюдаваше как се разхождам с Джолина, присвитият му поглед искреше застрашително.

Какво търсиш тук, казваше лицето му с присмехулно извити устни.

Незначителната му външност – о, как е възможно да я наричам незначителна? Винаги е била завладяваща, възбуждаща, неустоима за мен, а след това ме отблъскваше, превръщаше ме в едно нищо, във въздуха, който той поемаше, в миниатюрните пращинки, които се носят из свещеното ни училище.

Само че... тази вечер – *господи, все още е същата вечер, нали?* – аз пристъпих напред, преглътнах страха си от него, защото Чанс застана пред мен. Красивият, мил Чанс. Сърцето ми, което се чувства омекнало и слабо, започна да бие малко по-бързо. Той е Акула, от вътрешния кръг, но ме харесва. Мой е още от миналото лято с леки докосвания и бавни целувки. Надграждаме за нещо повече, много повече. Останало камшиче радост ме гали, когато си спомням как ме завърта, как ме целува по бузата и ме кара да пея. След много подканяне и увещаване, след поредния шот „Файърбол“, аз се качвам в открития багажник на нечий джип и пея с пълно гърло „Небостъргач“ на Деми Ловато. Всички викат възторжено. Дори Джолина се усмихва, а аз не съм убедена, че тя ме харесва. Чувствам се... сякаш съм опиянена.

След това всичко става мъгляво.

Някой тъпче вътре в главата ми, аз се мръщя на образите, които виждам. Чанс е там, но вече не се радва да ме види, което е странно, защото той ме покани. Молеше ме да дойда. Даде и други обещания, но неочаквано го виждам пред лицето си, стиснал е зъби, очите му блесват от гняв.

Какво съм му направила?

Не знае ли, че съм го качила на пиедестал и мислех, че е различен? Не исках да падне толкова бързо. Не обичам силно. Не обичам. Когато допуснеш любовта, тя те прави уязвим и...

Забрави го.

Какво не е наред с тялото ми?

Самотна сълза мокри лицето ми и аз я избърсвам ожесточено, изненадана от обхваналото ме чувство.

Престани, Ейва.

Просто си в гората, а господ ти е свидетел, че си спала на по-ужасни места.

Само че нова капка се изплъзва и аз преглъщам буцата от чувства, която се събира в гърлото ми.

Просто съм пияна. Това е.

Нищо ужасно не се е случило. Абсолютно нищо.

Аз... ами пих много. Това е.

Поемам си въздух, когато още лица от партито нахлуват и се отдръпват, чертите им – мъгливи, мятат се образи от лунапарк, нещо се е объркало с увеселителното влакче. Виждам, че Нокс си тръгна с Тони. Виждам Чанс с друго момиче и сърцето ми се пропуква. Виждам как Джолина шушука с други момичета от компанията, докато те ме гледат лошо.

Какво съм направила?

Събитията кръжат около мен все по-бързо и по-бързо, докато не ми прилошава, не се превивам и не повръщам.

Когато бях на десет, успях да избягам от мама на един панаир, което не беше истинско бягство, защото на нея не ѝ пукаше какво правя, стига след това да се върна. Тя се пъкна в една от онези ръждясали каравани в края, където живееха клоуните. Тази вечер тя последва мъж с оредяваща мазна коса, гъста брада и червен топчест нос. Той пъкна пари в ръцете ѝ и двамата се олюляха нанякъде, хлътнаха в металната къща, докато аз тичах към въртележките, защото бях набелязала развлекателната езда. *Най-вълнуващият атракцион на лунапарка*, на трапваше се мигащата червена светлина, но щом жената ме закопча и кабинката ме изстреля във въздуха, аз из-

пищях, кокалчетата на ръцете ми побеляха от стискане, бях сигурна, че следващото подхвърляне към небето ще ми бъде последното и аз ще се разбия на земята, вътрешностите ми ще се разпилеят по разкривения метал, когато кабинката се стовари долу.

Само че не заплаках. Нито веднъж. Дори когато отидох при караваната и се промъкнах вътре, а мама беше на колене пред мъжа. Панталоните му бяха усукани на глезените, а ръцете ѝ бяха обхванали интимните му части. Тя ме стрелна с поглед, след това вдигна очи към него с хитро изражение. Мина дълъг момент, който сякаш се проточи до вечността, след това тя ми даде знак. *Елатук, Ейва. Пробвай това.*

Той дръпна ципа на панталоните си и се олюля към мен, а аз изскочих през вратата и тичах, и тичах, и не спирах да тичам. Той ме преследва, докато профучавах покрай познатия ми атракцион, покрай лавката за корндог, покрай играта със златни рибки и изскочих през изхода. Не видях мама цели два дни.

Съсредоточи се, Ейва, времето минава, ти не си наред с главата, тялото ти не струва, просто престани да мислиш за майка си и се надигни и тръгни, върви върви върви върви върви върви върви върви върви върви...

С дълбока въздишка се изтласквам нагоре. Боже, боли ме навсякъде. Докосвам лицето си, проверявам за наранявания, но няма нито подутини, нито кръв. Ръцете ми са добре, настръхвам от студения въздух. Опипвам гърдите си, присвивам очи в мрака. Блузата ми е вдигната до гърлото, оголила семплия ми бял сутиен, който са ми дали Сестрите на милосърдието. Чашките са смъкнати надолу и аз ги нагласям с внимателни, бавни движения, прибирам вътре гърдите си. Не си позволявам да се замисля как са се озовали в това положение.

Краката ми са като желе, но все още са си на място и смехът ми излиза като пръхтене, сякаш очаквам фатални наранявания. Все още не ме е усмъртил някой атракцион. Ха.

Чакай... Издавам примитивен звук, сякаш тялото ми знае, само че на ума ми му трябва цяла минута, за да се усети. Полата ми е вдигната на ханша, тазът е оголен. Няма го семплото бяло бельо от монахините. Както съм замаяна, усещам, че листа и съчки от гората се забиват в дупето ми. Ръцете ми се мятат безполезно над кожата, сякаш парчето плат ще се появи по магически начин.

О, Ейва, о, Ейва, знаеш какво е това – как може да си толкова наивна...

Извивам врат, навеждам се напред и виждам малки, пурпурни белези по вътрешните бедра. Докосвам се там и стена от болка, когато усещам подпухналата плът. Сърцето ми започва да блъска още по-бързо, сякаш иска да изскочи от гърдите. Пред лицето ми танцува чернота.

– Не, не, не... – повтарям, след това повръщам отново настрани. Най-сетне алкохолът излиза.

Още спомени – *истински ли са?* – се натрапват в ума ми.

Тръгвам към дърветата. Трябваше да пишкам. Джолина с мен ли беше? Не. Клатя глава, когато се появява образът на друг, надвесва се над мен, води ме някъде настрани. Той пое ръката ми и ми каза, че искал да ми каже нещо и поради незнайно каква причина аз го последвах...

Докосвам уста.

Той ме целуна силно.

Изтегли назад косата ми и ме блъсна на земята.

Приижда яснота, изтласква забулените в облаци спомени и аз проумявам какво се е случило, а това ме пронизва като остър нож. Не помня подробности, повечето ми е в мъгла, но в гората с мен имаше чудовище.

Чувам гласа на Пайпър в главата си. *Не им се доверявай, Ейва. Днес може да си мажоретка, но никой не влиза в тяхната група.*

Но... аз просто исках да съм с Чанс.

Исках да живея в неговия свят.

Той къде е сега?

Мислите ми се лутат и не знам колко време съм седяла в тревата, първо се опитвам да се преборя със случилото се, а след това вия, когато истината ме притиска.

Облягам се на едно дърво, опитвам се да стана, но се свличам на земята.

Минават дълги минути, усещам как луната се движи през дърветата. Още малко и ще мога да вървя.

Мога.

Налага се.

Някой има нужда от мен. Докосвам с пръсти евтиния позлатен медальон на врата, попипвам тънката верижка. Той е малък и незначителен и ако не ме иска и ако аз не стана, какво ще се случи тогава?

Никога не мога да го изоставя... Тази мисъл ми вдъхва сили колкото да пропълзя от дърветата и да пресека откритата поляна. Зад нея се намира старият път, а по-нататък е истинската магистрала, където мога да спра някого на стоп...

Чувам тихото ръмжене на двигател, когато фарове заблестяват пред мен и един автомобил навлиза в полето. За кратко ме обзема възторг, след това се срива и изпепелява.

Ами ако е *той*?

Безпокойството ми се надига, паниката ме смазва, мускулите ми горят, когато се опитвам да пропълзя там, откъдето дойдох.

Чакай до сутринта. Нещо не е наред с главата ми, но мога да изчакам.

Умея да се крия.

Винаги е било така.

Ярките отблясъци на светлини ме осветяват, въртя диво глава, търся къде да отида.

Бягай, бягай, бягай...

Шумолене нарушава тишината, блъска се вратата на автомобил, провиква се глас.

Страхът ме сграбчва и аз покривам лице, засрамена, че съм толкова незащитна. Аз. АЗ.

Широки рамене се изправят пред мен и той заговаря, и аз мигам. Не мога да го видя заради лъчите светлина откъм автомобила, които ме заслепяват. Той продължава да говори. Не мога да отговоря. Вместо това повръщам.

Той пристъпва към мен. Навежда се. Силни ръце се протягат и ме поемат. Мърдам и шавам в прегръдката му, опитвам се да се боря, но това е като незначително трепване, няма борба, няма го момичето от вътрешния град, което умее да се бие. Аз съм празна, тялото ми не може да му се противопостави, когато ме качва в автомобила си, слага ми предпазния колан. Говори, може би казва името ми, задава ми въпроси, но не мога да мисля трезво. Не мога да направя... нищо.

Той дава заден от полето, автомобилът се движи бързо, толкова бързо, че главата ми се лашка настрани на седалката и аз гледам похитителя си.

Кой е той?

Познавам ли го? Присвивам очи, забелязвам изваяна челюст и смръщено чело. Главата му се обръща и стоманеният поглед среща моя. Струва ми се, че виждам гняв и тъкмо когато мисля, че го познавам, тъкмо когато е на върха на езика ми – остава единствено мрак и аз отново потъвам в забвение.